

Kolesarjenje ob Donavi in Češka 2013

Letošnji prvomajski prazniki so se začeli drugače kot ponavadi. Zadni teden pred odhodom je Miha staknil na treningu košarke poškodbo oz boljše rečeno fasal je razbito arkado. Obisk urgence in čakanje do onemoglosti nam je prineslo štiri šive. No fajn, zdaj bo potrebno po češki še iskat dohtarje, da se bodo še s šivi ukvarjali. Predzadnji dan odhoda sta slabe novice oznanila še prijatelja iz Kamnika, da se žal ne bosta mogla z nami udeležiti dogodivščin. Precej žalostni smo se spraševali, kaj še bo, če že pred odhodom ne gre vse tako, kot bi moralo.

No, sestra se ni izneverila in tako smo pozno popoldne v petek skupaj zakurblali mašine in se vsak s svojim avtodomom odpravili proti Salzburgu, kjer je bila določena destinacija za spanje. Kmalu se nam je zabava začela, saj se v Salzburg se pač ne pelješ v smeri morja, tako kot smo se mi. Zgleda, da je avtodom navajen na smer proti morju in čisto avtomatično sem zavil na avtocesto v smeri proti morju. Ker smo čvekali po CB postaji, smo malo pozno poštudirali, da smo zgrešili smer neba. Ok, 10km smo naredili za

spoznavanje bližnje domovine in prav toliko nazaj, obrnili in zvečer prispeli na cilj (N47.84106 E12.98458) kjer je bilo že kar nekaj avtodomov. Še obvezna večerna debata ob pivu, malo smeha in miren spanec do jutra.

Noč je bila mirna. Zjutraj smo se odpravili naprej skozi avstrijsko podeželje do mesta Schlogen (N48.42424 E13.87133), kjer Donava zavije za 180 stopinj. Parkirali smo na parkirišču pred hotelom na bus oznaki, samo je kljub

temu jodlar jamral najbrž, da tam ne smemo parkirat. Ko je uvidel, da »ne znamo« drugega jezika kot slovenskega, je z mini traktorjem odbrzel dalje. Parkirajte raje 100m prej na travnatem parkirišču. No, sam ovinek je lep za pogledat iz razgledne točke, na katero se povzpneš iz parkirišča v dobre pol ure. Po ogledu smo se namenili v Passau do

brezplačnega postajališča za avtodome (N48.57416 E13.42645). Samo postajališče je veliko, samo žal ne premore oskrbne postaje, le ta je plačljiva zraven

železniške postaje (N48.57392 E13.44540). Popoldne smo odkolesarili v mesto. Mesto je bolj kot ne zaspano in ne pričakujte nekega živahnega večera v njem, saj po šesti uri zvečer ni odprto skoraj da nič. No, mi navajeni balkanske kuhinje in odprtosti gostilen pozno v večer, seveda tega nismo vedeli in ko končno najdemo gostilno, ki ponuja štrudelj in sladoled v eni porciji, teta na vhodu pove, da gostilno zapirajo. Vsi razočarani in z dolgimi surlami smo spet zajahali bicikle in v tistem se je teta premislila, saj šest porcij pa spet ni tako malo. Povprašala nas je, od kje smo in videlo se ji je, da geografije pač ne pozna, ker Ukrajina zaenkrat še ne meji na Slovenijo. Odpravili smo se naprej na sotočje treh rek in ugotovili, da za kakšno resno fotografijo sotočja pač ne bo prilike, saj so bile ladje zasidrane ena do druge in tako kazile pogled. Vrnili smo se nazaj do avtodoma, naredili plan za naslednji dan in utrujeni popadali v postelje.

Jutro ni obetalo nič kaj lepega vremena. Narahlo je rosilo in kavo smo raztegnili do enajste ure, ko nam je le uspelo zajahati bicikle in se podati na predvideno 40km dolgo kolesarsko turo. V mestu smo naleteli na zaporo oz ograjena

mesta, kjer naj bi potekala neka prireditev. Naš đoker – Marija, ki govori tekoče nemško je povprašala lokalce, kaj se bo dogajalo. Na sporedu je bila povorka predstavitev sedemdesetih mest iz bližnje in daljne okolice. Zanimivo več kot enourno prireditev smo si z veseljem ogledali, nato smo se pa podali po levem bregu Donave proti mestu Oberzell.

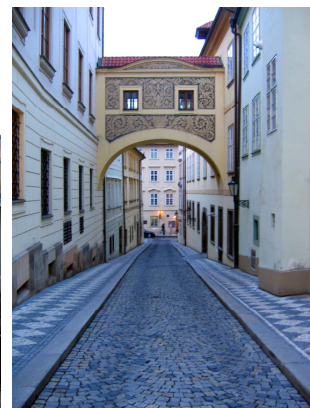

Kolesarska steza je več kot odlična in vseskozi poteka izven ceste. V samem mestu smo našli odprto edino slaščičarno

in jo tudi obiskali. Spet smo bili razočarani nad jodlarji, ki se delajo lepi, da vedo kje je Slovenija, a v bistvu nimajo pojma. Posebej jih je presenetilo dejstvo, da imamo evre za plačilno sredstvo. Po okrepčilu smo se odpravili s

trajektom (N48.55320 E13.64227) na drugo stran Donave in s tem tudi iz Nemčije v Avstrijo. Vožnja nas je stala 2 evra po glavi skupaj z biciklom, trajekt pa vozi stalno. Prvotni plan je bil, da se iz tega mesta odpravimo nazaj v Passau z ladjo, vendar tudi, če bi tako hoteli, ne bi čakali skoraj dve uri za to. Po drugi strani Donave smo se počasi vračali nazaj. Pozno popoldne smo prišli do avtodoma in na brzino usposobili roštilj, ter pripravili pozno kosilo. Večer je minil v znamenju badmintona in košarke, ter praznjenju pločevink piva.

V novem jutru smo se odpravili proti Pragi. Do meje s Češko smo hitro prispeli, na meji kupili vinjeto in se pognali proti Pragi. Ceste so nas razočarale, še bolj pa nakup vinjete, ki je totalno zgrešena investicija, saj so ceste bolj kot ne vaške in za moje pojme niti slučajno ne morejo pasat v kategorijo plačljivih cest. Po štiriurni muki s češkimi cestami smo končno prispeli v Prago. Malo pred nami je prišel Boštjan z družino in v kampu (N50.05599 E14.41334) ali postajališču za avtodome, kakorkoli bi to kategoriziral, smo prevladovali Slovenci, saj nas je bilo vse skupaj že sedem avtodomov. Po poznem kosilu smo se s tramvajem podali v mesto. Tramvaj št.12 ali pa 20 te pripelje v sam center

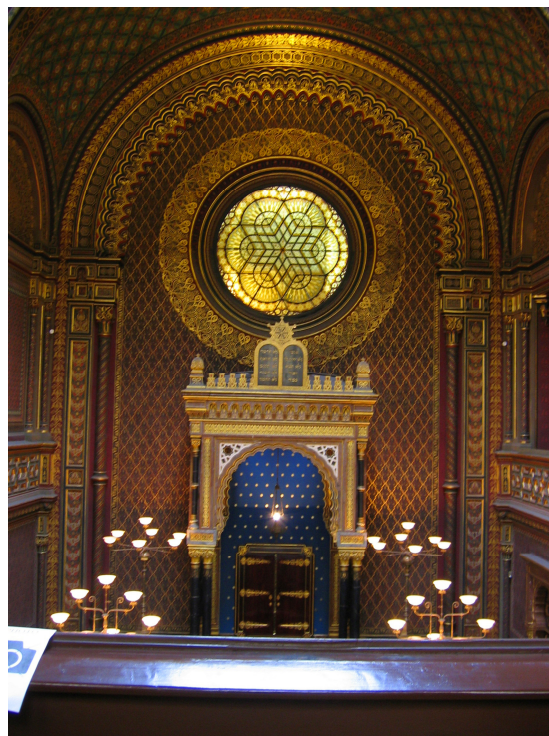
brez prestopanja. Postaja tramvaja je od kampa oddaljena približno 500m, tramvaj pa vozi na deset minut. Prečesali smo polovico mesta in se pozno zvečer vrnili nazaj.

Naslednji dan je bil na vrsti ogled drugega dela mesta oz sam stari center mesta. Spet skok na tramvaj do Karlovega mosta, sprehod čez most in raziskovanje Prage. V samem centru je gneča nepopisna. Ogledali smo si židovsko

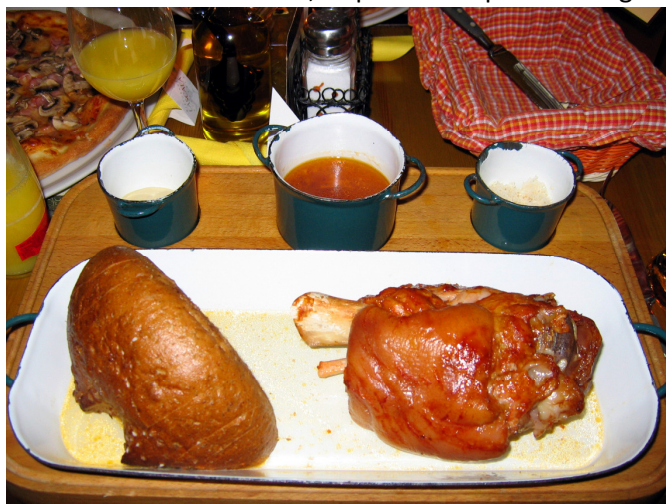
pokopališče, sinagoge in njihovo obredno stavbo. Samo pokopališče je vredno ogleda, tudi temu je primerna gužva in pa cena vstopnice, vendar se splača. Na vhodu, kjer prodajajo vstopnice je 20m dolga vrsta in ker nismo prišli tako daleč samo na pivo, se postavimo v vrsto, ki pa se začuda hitro zmanjšuje. Zdolgočaseni Čehinji na drugi strani prodajnega okenca sem ponudil evre, ta se je pa na njih odzvala kot, da bi ji ponudil japonske jene, sicer bi jih pa

lahko glede na količino japonskih turistov jemali. Kakorkoli, v lepi slovenščini sem ji povedal, da drugega nimam in pa kaj sploh fali evrom, nakar je s težko voljo začela tipkat po kalkulatorju in jih na koncu vzela. Vstopnica velja za 6 različnih lokacij in sinagog. Začeli smo z ogledom na britofu in ker mestne oblasti v davnini niso

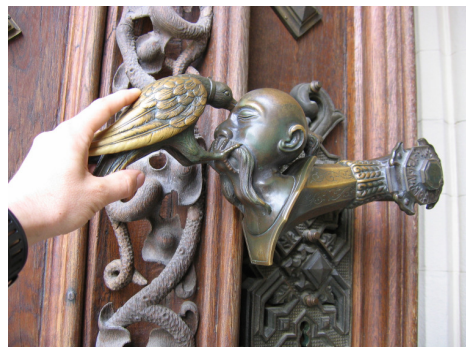

pustile širjenja pokopališča, so pokopavali kar v plasteh in skozi stoletja se je nabralo 12 plasti. Pokopanih je več kot 100.000 ljudi. Gromozanska številka, glede na majhno površino pokopališča. Vsi impresijonirani smo sklenili, da imamo dovolj sinagog in britofa, ter da je čas za kosilo. Meni se je prikazovalo veprovo koleno oz svinjska krača že ves čas in če si na Češkem, to pač moraš probat. Na glavnem trgu smo si našli gostilno in se dodobra okrepčali. Pozno

popoldne smo prečesali še ostali del mesta in se s tramvajem vrnili nazaj do avtodoma. Zvečer je sledil še plan za naslednji dan in glede na dežne kaplje in vremensko napoved, smo ga rahlo modificirali.

Jutro ni bilo prav nič obetavno glede vremena. Po odlivanju in nalivaju tekočin v AD, smo odbrzeli proti gradu

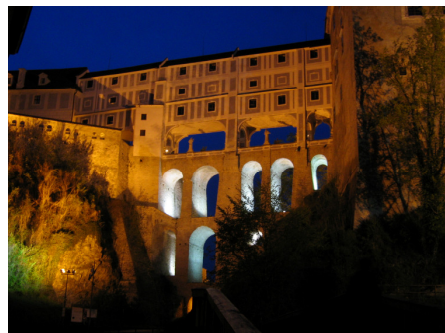

Hluboko. Parkirali smo pred štacuno, točno ob znaku, ki je jasno opozarjal, da je parkirišče samo za obiskovalce trgovine. Da pa nismo bili tako neolikani, smo se podali v štacuno po plato češkega piva, račun pa zataknili na armaturko. Tako smo si plačali parkirnino. Ogledali smo si grad od znotraj. Grad je vsekakor vreden ogleda. Vodič po gradu je pa

zelo alergičen na fotoaparate in ko je videl, da imam odprt ekran na fotoaparatu, je pliletel do mene, kot brencelj in pogledal nanj. Ko je ugotovil, da je ugasnjen, se je pomiril. Cel ogled me je imel na skenerju, zato nimam nobene fotke iz grada. Po ogledu smo se zapeljali v Česke Budejovice, parkirali pred ogromno štacuno

(N48.97457 E14.46312) si ogledali mestno središče in zasedli gostilno na trgu, na katero je še svetilo popoldansko sonce. Z natakarnjem smo imeli učne vaje češkega jezika in ob obilici smeha smo se naučili nekaj čeških fraz. Temen Budweiser nam je vsem olajšal dušo. Kmalu so za sosednjo mizo prisedli še eni Slovenci in ob obilici smeha vključno z natakarnjem, jim pomagamo naročiti. Odpravili smo se še v Český Krumlov. Parkirali smo bolj kot ne na koncu pri bazenu, (N48.81729 E14.30916) na brezplačnem parkirišču, 10 minut hoje do centra. Ogledali smo si grajski vrt tik pred zaprtjem in pa samo mestno središče. Mesto je res lepo, vse fasade so narisane oz vklesane in ko pogledaš od daleč fasado, se ti zdi, da je narejena iz kamna, v bistvu je pa narisana. Spet so bile vse gostilne zaprte, saj zgleda, da se Čehom po šesti uri zvečer ne dela več. Po vrnitvi iz mesta smo odprli lastne zaloge Beherovke, kupljene v Budejovicah in ob debati končali večer.

Naslednje jutro smo mi odbrzeli proti domu, sosednja posadka je pa nadaljevala potepanje po Češki. Prvi vtisi Češke so dobri, sicer s slabim priokusom »plačljivih« cest. Preden smo zapustili Češko smo se ustavili še v trgovini in porabili zadnje krone. Kmalu smo dojeli, da imamo v avtodomu več piva kot vode oz toliko, kot kakšen vaški gostilničar. Za nekaj časa bo, potem pa spet kam v svet po novo zalogo.

Andrej